

maattet understrege Gang efter Gang, at den Forsikring, her er Tale om, giver en anden Ret end den, der staar i Grundloven, men at den nuværende Alderdomsunderstøttelse og det, Mindretallet har foreslaaet, giver nøjagtig den samme Ret, som Grundloven har foreslaaet, men heller ikke mere.

Det har det ærede Medlem nu gjort mig den Tjeneste at slaa fast, saa nu kan jeg henholde mig ikke alene til mine egne Udtalelser, men ogsaa til det ærede Medlems. Men at den højtærede Minister kan sige, at Forslaget giver en Ret — jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at det ogsaa var en Ret udover den, der stod i Grundloven —, det maa jeg tilstaa, det forstaar jeg ikke. Det er stadig Kommunalbestyrelserne, der skal afgøre, om de paagældende kan faa eller ikke faa noget. Men de kan ikke afgøre noget om, at nogen kan faa mindre end det, der staar som de mindste Sætsler, hvis Kommunalbestyrelsen kommer til det Resultat, at de skal have noget. Det afgørende turde være, om man skønner, at de i det hele taget skal have noget, og det er da fremdedes, hvad det ærede Medlem fra Saks-købing (Rørdam) kaldte en Naadessag.

Saa henviste den højtærede Indenrigsminister til, at man i andre Lande — specielt nævnedes Ministeren England — var gaaet over til vort Princip om Alderdomsunderstøttelsen. Ogsaa denne Paastand har jeg mødt adskillige Gange, og da den nu er fremsat her i Tinget, vil jeg sige et Par Ord derom fra denne Plads. Naar der tales om, at man i England har optaget vor Alderdomsunderstøttelsestanke, har jeg Indtrykket af, at man uden videre gaar ud fra, at det er saa at sige vort Alderdomsunderstøttelseslovforslag, man har gennemført i England. Det er slet ikke Tilfældet, det er en fuldstændig Misforstaaelse, naturligvis ikke hos den højtærede Indenrigsminister, som jo maa kende den engelske Lovgivning ogsaa paa dette Punkt, naar han taler om den; men i al Almindelighed, hvor der tales og skrives om dette Spørgsmaal, møder man den Anskuelse. Nej, det, man har indført i England, er for det første, at det er 70-Aars Alderen og ikke som hos os 60-Aars Alderen, der berettiger til Alderdomsunderstøttelse, og for det andet, at Alderdomsunderstøttelsen er afhængig af visse bestemte, i selve Loven fastsatte Indtægtsgrænser, saaledes at den, der har £ 31 10 sh. i aarlig Indtægt, ingen som helst Ret har til at faa Alderdomsunderstøttelse, selv om han er fyldt 70 Aar, men hvis den paagældende har en aarlig

Indtægt mellem £ 28 17 sh. 6 d. og £ 31 10 sh., kan han faa den Alderdomsunderstøttelse, der er fastsat i Loven, altsaa ikke efter Skøn. Hvis Indtægten ligger imellem de to Grænser, faar den paagældende i Henhold til Loven 1 sh. ugentlig, det vil sige knapt nok 50 Kr. aarlig, hvis hans Indtægt, for at nævne runde Tal, ligger mellem 450 og 550 Kr. Den ugentlige Alderdomsunderstøttelse stiger nøjagtigt i Forhold til de Indtægter, den paagældende har, efter en i Loven fastsat Skala, saaledes at naar man kommer ned paa en aarlig Indtægt af £ 21, kan man faa 5 sh. ugentlig i Understøttelse, det vil sige, naar man er nede paa en aarlig Indtægt af 380 Kr., har man Ret til at faa 240 Kr. aarlig. Der er det interessante ved den engelske Lovgivning om Invaliditets- og Sygeforsikring og Alderdomsunderstøttelse — det kommer jeg vel til at sige, thi det hænger nøje sammen —, at Invaliditetsunderstøttelsen eller Invalididenten — thi der er det en Forsikring — har netop de 5 sh. ugentlig som Maksimum. Der kunde man sagtens knytte det sammen, thi der havde man i Førvejen faste Takster for Alderdomsunderstøttelsen, og dem kunde man beholde. Det er altsaa i hvert Fald delvis det offentlige Tilskud til hele Sagens Ordning, at fra det 70de Aar indtil Døden overtager det offentlige hele Forsikringen, men efter faste Takster. Vil man her ordne Invaliditetsspørgsmaalet og Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet for sig, vil det sikkert vise sig, at man bliver nødt til at gaa til faste Takster ogsaa for Alderdomsunderstøttelsens Vedkommende. Man kan ikke henvise Folk til, at de, hvis de bliver Invalider efter en vis Alder som Følge af Alderen, faar Understøttelse efter Skøn, thi saa maa vist alle ønske, at de kan blive erklæret for Invalider inden den Tid, thi saa faar de et fast, bestemt Beløb.

Den højtærede Indenrigsminister talte derefter om, at man ikke her kunde indføre en frivillig Forsikring, for man skulde ikke appellere til Haabløsheden. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har allerede gjort opmærksom paa, hvor vanskeligt det vil blive for Forsikringsselskaberne, hvis de skulde have det staaende som Motto over deres Virksomhed, at det at tegne Forsikring imod Alderdom betød, at man appellerede til Haabløsheden. Men den højtærede Minister har endnu mindre Ret i sine Betragtninger, naar han holder sig til det, som er Sagens Kærne. Jeg paastaar, at man lige saa godt kan sige til de unge: I er udsatte for at